

Juhász Ferenc

Játszótárs-keresés a reggeli nyárban

*„Hol vagytok ti régi játszótársak?”
Elrohadtatok a sárga földben!
Röntgen-szemem sirba néz, hogy lássak
a tóparti nyárfás temetőben.*

*Mert odalent fordított világ van:
ami itt fekete ott fehér lesz,
mint a röntgen-ernyő varázsában
hullunk testünk csont-szerkezetéhez.*

*Bukfenceztünk meztelen a tóban:
fiúk, lányok rózsarügy-csecsekkel,
s rákot, csigát fogtunk a folyóban
könyökig sáros igyekezettel.*

*Fűzfasípot csináltunk fűz-bőrből,
a fűz-ág zöld héját kalapálva
bicskával, kavicsal, s pléhvödörből
zúdult a víz pucér-szűz imánkra.*

*Bodzapuskát, nádszálból nyilvesszőt,
ácsszög-végű farúd-béka-lándzsát
csináltunk, hogy a kövér, szeplős zöld
test izzadja Krisztus vonaglását.*

*S néha vidra úszott ki a partra,
ezüst bajszán kék vízcsöpp-szőlőfürt,
s sikló csúszott, testét jobbra-balra
hajtván lángolt, mint pikkely-angyalkürt.*

*S a fűzfasíp, mint egy zöld madárcsőr,
s a fésűn az ezüst nyárfalevél
zenét szitált lágy lehetünkéből:
nyálas fogunk fölött fényköd-éjjél.*

*S hol volt még a szemérem, a szégyen?
S hol volt még a megadás szerelme?
Játszottunk pucéron és szegényen.
S bennünk a múlt angyalcsókok-türelme.*

*S fényes a kislányok rózsabőre,
a tűzliliom kezdet-szakálla,
s a barnapont mellbimbók jövőre
kemények, mint az almamag álma.*

*S a kisfiúk sejtelve csak vágy volt:
kis borostyánrúd, pecsétviasz-láng,
maglövelléstől foltos az ágy-rojt
s a nő selyemszakállában pisztráng.*

*Nem tudjuk még, hogy mi a rost-bokor
odalent a titok-táguláson,
ahol a láz-paradicsom-üst forr
s győz a tűz az emberáruláson!*

A vágyakozás himnusz-türelme

*Bűneim befalazva, vétkeim eltemetve!
Bűntől-szűzen hóként hullok szilvakék szemedre,
mint bűn-förloldozást várva jaj-vad kiskoromban,
a gyóntatószék-rácsnál mezítláb térdepelve.*

*Pedig hát mi sziklasúly bűnöm volt még akkor,
minek csillag-tömbjétől nyögve tántorog az aggkor,
hiszen lakk-tűz púder-szárnyam nem fürdött koromban,
szín-csókok lepke-létem nem kormozta lángpor.*

*Sem testi, sem lelki cinkosság bűnömmé nem vészett,
de vérpályám vad hárfá-zenéje pokol-vak láz-végzet,
zöld lámpa jánosbogár szól: a test páfrány-dzsungelében,
zölden lengett jövőm, mint egy kötélén kivégzett.*

*Vágyam: örökké fürödni tiszta végzetedben,
mint Tibet-hegy ősi jég-láng hó-völgy tengerszemen,
ami könny-kút tiszta angyal-szemfenék Éden.
Bűnöm, ami nincsen hiteddel oldád föl kegyelmem.*